

XXII З'езд КПСС і задачі ідеалагічної роботи

Доклад сакратара ЦК КПСС таварыша Л. Ф. Ільчова на Усесаюзнай нарадзе на пытаннях ідеалагічнай работы

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)

час асабліва важна пастаянна ўдасканальваць нашу арганізацыю, дабіваючыся яе найвышэйшага захавання.

Наша партыя пастаянна ў якасці адной з галоўных задач камуністычнага пераўтварэння свету задае выхаванне новага, усёбакова развітага чалавека, які гарманічна спалучае ў сабе духоўнае багацце, маральную чысціню і фізічную дасканаласць. Пад навуковым бачаннем падразумяваюцца навуковы светогляд, ідэйная перакананасць, шырокая палітычная адукаванасць, высокая ўнутраная і знешняя культура, развіты эстэтычны густы.

Новы чалавек выходзіць з усіх укладаў нашай жыцця, у працэсе працы, грамадска-палітычнай дзейнасці, у ходзе барацьбы за камунізм.

Але мы дапусцілі сур'ёзную памылку, калі будзем думаць, што выхаванне новага чалавека працякае стыхійна, аўтаматычна, пад уплывам адных толькі аб'ектыўных фактараў. Яны былі важныя, але не былі, самі па сабе яны не забяспечылі фарміравання новага чалавека без актыўнага ўдзелу суб'ектыўных фактараў, без упартай і мэтаднай ідэалагічнай, выхавальнай работы партыі і ўсёй савецкай грамадскасці.

У гэтым сэнсе новага чалавека — рэальна лінію нашай ідэалагічнай работы, рашучы паказчык яе дзейнасці.

Праграма КПСС ставіць велізарнай важнасці задачу — сфарміраваць на аснове марксісма-ленінізма на ўсіх працоўнай сацыяльнай грамадства навуковы светогляд. «Партыя ставіць задачай, — гаворыцца ў Праграме, — выхаванне ўсёго насельніцтва ў духу навуковага камунізму, дабіваючыся, каб працоўныя глыбока разумелі ход і перспектывы савецкай развіцця, правільна разбіраліся ў падзеях унутры краіны і на міжнароднай арэне, свядома будавалі жыццё па камуністычным».

Зразумела, фарміраванне на ўсіх савецкіх людзей навуковага светогляду — гэта не толькі вялікая, але і надзвычай складаная і цяжкая задача. Мы не павінны дапускаць памылкі і думаць, што яе выхаванне — мажорнае і мажорна спецыяльных форм ідэалагічнай работы — сістэмы палітычнай асветы або грамадскай навуцы, літаратуры або мастацтва. Безумоўна, у рознай ступені, у розных формах, але ўсё без выключэння ўдзелі ідэалагічнага фронту могуць і абавязаны працаваць на ніве фарміравання марксісма-ленінісцкага светогляду на ўсёй насельніцтва нашай краіны.

Возьмем нашу савецкую школу. Дзе, як не ў школе, адбываецца працэс фарміравання навуковага светогляду? Савецкая школа, асабліва пасля яе перабудовы на аснове ўказанняў партыі, дабілася сур'ёзных поспехаў. Але наша савецкая школа пакуль лічыць сваёй галоўнай задачай фарміраванне ў вучняў і дзяцей аднаго і той жа матэрыялістычнага светогляду.

Справа выпрацоўкі трынаццаці камуністычнага светогляду ў вучняў сярэдніх школ — ажно адна з галоўных і найважнейшых задач педагогічных калектываў, партыйных, камсамольскіх і пільніцкіх арганізацый, бацькоў і ўсёй грамадскасці. Вялікую ролю заклікаюць тут адгледжваць выкладанне асноў палітычных ведаў, якое ўводзіцца па пастаноўцы ЦК КПСС у старэйшых класах сярэдніх навуковых устаноў.

Недастаткова пакуль вырашае задачу фарміравання ў моладзі глыбокага светогляду, ідэйнай перакананасці і нашай вышэйшай школы. Гэтыя пытанні тут па-ранейшаму ў слабаці выхавальнай работы, нягледзячы на фармальны вылучэнні некаторымі студэнтамі грамадскіх навуц, марксісма-ленінісцкай тэорыі.

Выпраўляючы становішча спраў трэба пачынаць з выключэння грамадскіх навуц. Нейкае з іх трэба перавярнуць, пераарыентаваць, пераадрэсціваць іх выхавальнае і ідэалагічнае значэнне, даць ім напэўна і напраўныя дапаможныя погляды. Мы павінны дэярэць выхавальную работу людзям, якія зольны думаш творча, зольны запаліць пікае студэнцтва, прызвіць ім любоў да навуцы, якія ўказваюць шлях стварэння новага, камуністычнага грамадства.

Важная роля ў фарміраванні навуковага светогляду ў працоўных нашай краіны, у прапагандзе і творчым развіцці нашай рэвалюцыйнай тэорыі належыць установам і работнікам грамадскіх навуц. Партыя патрабуе, каб навука азнамачыла, філасофія, гісторыя, правазнаў, — словам, усе прадметы грамадскіх навуц сталі на службе жыцця. Даўно ўжо час нашым вучням смаяць бачаць за працэс у агульнай, асабліва ў аддзяленні ўвагі на ідэалагічны сацыялізм даследаванням. У нас ёсць сталы і добры тэарэтычны кадр, але іх трэба смаяць дапаўняць малымі творчымі сіламі.

Дакладчык далей гаворыць аб шкодных выніках культуры асобы ў тэорыі, падрабязна ссылаецца на задачы грамадскіх навуц.

Быў час калі ў нашай літаратуры па грамадска-палітычных праблемах, гаворачы аб прамовах, артыкулах і работах Сталіна, не было ніякіх паняняццяў і выказванняў, акрамя «вылікае» і «геніяльнае». Цяпер мы адмовіліся ад такіх паняняццяў і ўзвесілі правільна адмовіліся. Няма ніякіх падстаў лічыць усе творы Сталіна ўкладам, а тым больш вылікам, у марксісма-ленініскае вучэнне. Безумоўна, Сталін меў заслугі перад партыяй і камуністычным рухам, у тым кім і ў галіне тэорыі. Нельга сціджаць за рахунак тых яго твораў, у якіх ён папулярназваў марксізм-ленінізм, выказваў ланіскае погляды, абараняў іх у барацьбе з праціўнікамі сацыялізма, дае ім стаць на правільны тэарэтычны пазіцыі. Такія, напрыклад, яго лекцыі «Аб асновах ланінізма», кніга «Марксізм і нацыянальнае пытанне».

Іншая справа, калі Сталін спрабаваў «развіваць» марксізм-ленінізм. Гэды ён дапускаў многа тэарэтычных памылак, суб'ектыўных адценняў, фармуляваў палажэнні ў выглядзе беспспрэчных пастулатаў, адарваных ад жыцця.

У галіне марксіскай філасофіі ён паставіў памылковае палажэнне аб адсутнасці адзінаства прадметнасці. Унёс быўшы ў пытанне аб адноснасці да філасофскай спецыфіцы мінулага, у марксіскае вучэнне аб узаемаадносінах ба-

зісу і надбудовы; «адмяніў» закон адмаўлення адмаўлення і наогул замкнуў законы матэрыялістычнай дыялектыкі «рысамі дыялектыкі», устанавіў «закон» абнаўлення класавай барацьбы па меры росту поспехаў сацыялізма ў нашай краіне.

Вядома работа Сталіна «Аб дыялектычным і гістарычным матэрыялізме» ўтрымлівае кароткі пераказ асноў марксіскай філасофіі, і хаця ў ёй ёсць памылкі, яны былі ўзяты да ўважання «варыянт» марксісма-ленініскай думкі.

У галіне эканамічнай тэорыі марксізма ў Сталіна былі дапушчаны сур'ёзныя памылкі па пытанню аб шляхах уздыму наліскай уласнасці да ўважання агульнанароднай, аб згорванні таварага абароту і замене яго прадуктабачаннем, аб тым, што пры сацыялізме плацежальны попыт насельніцтва павінен забяспечыць апрацоўшчы вытворчасць, няправільнае тлумачэнне Сталіным прычын таварнай вытворчасці пры сацыялізме, выключэнне са сферы таварнай вытворчасці сродкаў вытворчасці, памылковае палажэнне аб непавячэнні скіраванай агульнага аб'ёму вытворчасці ў галоўных капіталістычных краінах у пасляваенны перыяд і іншыя.

У галіне прававой навуцы, як вядома, Сталін сам амаля не выступаў, прадставіўшы ролю «тэарэтычнай думкі». Вышыскае, які быў яго рушарам, у пытанніх дзяржавы і права і доўгія гады выступаў у якасці ідэалагічнага тэарэтыка ў гэтых пытаннях. Добра вядома, да якіх вяршынь тэарэтычнага самавольства даходзіў Вышыскае ў спрабах юрыдычна падмацаваць шкоды тэзіс Сталіна аб абстрактнай класавай барацьбе па меры ўмацавання пазіцыі сацыялізма ў нашай краіне, у імкненні прысавяць прававую навуку для апраўдання судовога самавольства і парушэнняў законнасці.

У галіне гісторыка-партыйнай навуцы — найбольш цяжкіх вынікі меў суб'ектыўнізм Сталіна ў ацэнцы гістарычных падзей, скажэнне ім фактаў у мэтах зацверднення ўзніснення ўласнай асобы, прыніжэнне ролі Леніна ў гісторыі нашай партыі, а самае галоўнае — недадачы ролі партыі, народных мас у развіцці грамадства.

Гісторыка-партыйная навука перакройвалася на ўсе лады, толькі б прадставіў Сталіна ў выглядзе «абсалютнага», выключна ўсюю думку аб марксіскай тэарэтычнай і палітычнай памылкаў за яго боку, хаця, як вядома, такія памылкі былі няма. Дакладчык прыводзіць у падтэрмін рад канкрэтных прыкладаў.

Кое ж правільнае рашэнне прыняць? Гаворыць толькі аб памылках Сталіна, які прапаноўваў некаторыя работнікі ідэалагічных устаноў, і маўчаць аб тых фактах, калі ён зямкаў правільнае тэарэтычны і палітычны пазіцыі? Але ці трэба ўпадаць у такую крывадуш? Ленінзм вучыць, што ёсць толькі адзін правільны шлях — шлях гістарычнай праўды, якую і трэба аднавіць у поўным аб'ёме. Мы павінны рапуча выступаць супраць тых, хто спрабуе падвесці «тэарэтычную» базу пад культ асобы, чалавеча за развенчання жыццёнага погляду на Сталіна, як на «тэарэтычнага бога», хто не можа выказацца ад заганагна круга старых уяўленняў.

Мы і надалей павінны расчысчаць ідэалагічнае поле ад рэшткаў культуры паганства. Разам з тым трэба пераспагачыць ад спробы выкарыстаць вострую крытыку культу асобы ў мэтах, далёкіх ад інтэрасаў партыі.

Нельга дапускаць, таварышы, каб пад выглядом барацьбы з вынікам культуры асобы ў марксісма-ленініскай тэорыі напаліў удар па самой ідэі тэорыі, па яе асновах, каб пад шумом усплываў наверх і пранікаў ў наш друк усякага роду антыленініскае погляды і плыні, якія даўно разбіты і выкінуты нашай партыяй, у. І. Леніным.

Фарміраванне навуковага светогляду ва ўсіх класах грамадства — ключ да вырашэння карысных пытанняў камуністычнага выхавання. Светогляд людзей умацоўваецца і адточваецца ў барацьбе з ідэалагічнымі, метафізічнымі і іншымі антынавуковымі канцэпцыямі.

У цяперашні час праведзена вялікая работа па аістычнаму выхаванню працоўных: савецкія людзі ў пераважнай большасці — свядомыя аістысты. Але рэлігійны перажыты жыццёвыя, яны ўдзельнічаюць у ідэалагічнай барацьбе.

Дакладчык прыводзіць шэраг фактаў, якія сведчаць аб сур'ёзных недахопах у пастаноўцы навукова-аістысцкай прапаганды ў некаторых абласцях і рэспубліках.

Побач з фарміраваннем навуковага светогляду другім важнейшым напрамкам нашай ідэалагічнай работы з'яўляецца выхаванне ўсіх працоўных сацыяльнага грамадства ў духу самай высокай і гуманнай камуністычнай маралі.

Наша партыя сфармулявала ў новай Праграме маральны кодэкс будаўнікоў камунізма. У ім уасоблены тры маральныя прынцыпы, якія выпрацоўваліся прагрэсіўнымі грамадскімі сіламі, асабліва рабочым класам, на працягу ўсёй ішмагавой гісторыі чалавецтва. Разам з тым у ім вызначаны этычныя прынцыпы, якія маглі нарадзіцца і нарадзіліся толькі ў умовах сучаснай фазы камуністычнага пераўтварэння свету.

Выхаванне савецкіх людзей у духу камуністычнай маралі мяркуе «непрымырную барацьбу з перажыткамі капіталізму ў свядомасці людзей, з антыграмадскімі паводзінамі некаторых асоб. Савецкія людзі не могуць дазволіць сацыяльнаму адшаченню, жудліку, спекуляцыі, хулігану абыходзіць нашы законы. Нельга дазваляць ім атручваць жыццё савецкім людзям.

Барацьба супраць перажыткаў мінулага, за высокую камуністычную мараль савецкіх людзей неаддзельная ад барацьбы супраць буржуазнай ідэалогіі.

Неабходна, таварышы, асабліва падкрэсліць, што мірнае суіснаванне дзяржаў з розным сацыяльным ладам ніколі не азначала і не будзе азначаць мірнага суіснавання розных ідэалагіі — сацыялістычнай і капіталістычнай. У гэтым ідэалагіі была і будзе вясцей непрымлімая класавая барацьба, барацьба за розумы і сэрцы людзей.

Вялікае значэнне мае ў сучасных умовах барацьба супраць рэцываў буржуазнага нацыяналізму, за выхаванне людзей у духу сацыялістычнага інтэрнацыяналізму.

Нацыяналізм расчысчае дарогу адкрыта буржуазнай, антыкамуністычнай

ідэалогіі. Такі вывад справядлівы не толькі ў міжнародным плане. Нам трэба рапуча і настойліва весці барацьбу з самымі яназначымі нацыяналістычнымі правамі, адкуль бы яны ні з'яўляліся, у якім б форме яны ні вылікаліся — эканамічна, ідэалагічна, культурна.

Рэалізацыя нацыяналізму ішчна распаляюцца імперыялістычнай прапагандай і выкарыстоўваюцца ў варожых камуністэмах.

Ворагі сацыялізма са скурый лезуць вон, каб забіць клін у адзінства сацыялістычных краін і марксіска-ленініскай партыі. Але дарэжны іх спробы. Згуртаванасць міжнароднага камуністычнага руху — закон развіцця марксіска-ленініскай партыі. Сусветны камуністычны рух дае рапучы адпор расколіцтву, антыленініскаму дзеянню кіраўнікоў Албанскай партыі партыі.

Выхаванне працоўных нашай краіны ў духу сацыялістычнага інтэрнацыяналізму складае адну з важнейшых ідэалагічных задач.

Мы павінны значна ўмацаваць патрыятычнае выхаванне савецкіх людзей, выпрацоўваць у працоўных, асабліва ў моладзі, высокую нацыянальную гордасць, пацуючы годнасці грамадзяніна вялікай і магутнай Савецкай краіны, выхоўваць малалых людзей на рэвалюцыйных традыцыях мінулага, героіцы сучаснага, ідэалах будучага.

Партыя кліча нас, ідэалагічных работнікаў, не да абароны, а да наступлення на ідэалагічным фронце. Мы павінны наступна, наступна рапуча і ва ўсёабарані, на перажыты капіталізму ў свядомасці людзей, выкарыстання самымі яназначымі рэцывамі варожых нам ідэй і нораваў. Мы павінны наступна, наступна шырокім фронтам, высока несучы сцяг марксісма-ленінізма, выкрываць варожую чалавечую сутнасць імперыялізму, яго крывавае справы, яго прагнішчы культуру і ідэалогію.

За плычым нашай партыі — шматгадовы вопыт арганізацыі і выхавання мас, гады цяжкай і геральнай барацьбы за новага чалавека. Партыя выпрацавала строіную сістэму і эфектыўныя сродкі ідэагня ўплыву на масы, іх камуністычнага выхавання.

Савецкая школа, сістэма вышэйшай адукацыі, грамадская навука, літаратура, мастацтва, міра, прапаганда, друку, радыё, тэлебачанне, устаноў культуры і іншыя ўдзельнікі ідэалагічнага фронту маюць велізарны магчымасці ідэагня ўзвядзення. Забяспечыць іх максімальна актыўнасцю, павысіць іх ролю ў камуністычным выхаванні — найпершая задача партыйных арганізацый.

У нашай партыі створана і паспяхова функцыянуе шырокая сістэма палітычнай асветы, якая аснашчана праграмамі і вучэбнымі дапаможнікамі, мае сотні тысяч тэлевізійных прапагандыстаў, накіпала вялікі вопыт і валодае складанымі традыцыямі. Партыйная асвета, якая ўзнікла з патрэбнасці палітычнай адукацыі партыйных кадраў, цяпер, калі партыя рабочага класа стала агульнанароднай, а яе ідэалогія — ідэалагіі ўсяго народа, вылікае ў палітычную адукацыю мільёны мас працоўных.

Галоўнае тут заключаецца ў тым, каб і далей трымаць чырвы курс на ўмацаванне сувязі палітычнай асветы з жыццём, на расшырэнне рамак і павышэнне дзейнасці палітычнай адукацыі, на развіццё творчых, самастойных і першую чаргу семінарскай форм асветы.

Дакладчык ссылаецца на стан і задачы лекцыйнай, масава-палітычнай і агітацыйнай работы, гаворыць аб ролі культурна-асветных устаноў.

Далей ён гаворыць, што ў рашэннях XXII з'езда, у Праграме партыі вызначаны важнейшыя напрамкі дзейнасці друку. Наш друк, прапаноўвае і развіваючы ланіскае традыцыі, у пераважнай сваёй большасці абавязана на грамадскую думку, на пісьмы чытацка, ён імкнецца аднавіць кожным сваім радком сапраўдны думкам, спадзяванням, надзеям народа. Хіба недастаткова красамоўны такі факт: толькі ў цэнтральнай газеце за адзін 1961 год прыйшло больш чым мільён пісьмаў!

Адметная рыса развіцця друку пасля XX з'езда — перамога выдатных ланіска прынцыпаў апоры на рабочых і сельскіх карэспандэнтаў.

Задачы савецкага друку ясныя: усёй сілай і ўсімі талентамі, умесам, партыйнай палыманасцю разам з народам амагацца за ажыццяўленне Праграмы камуністычнага будаўніцтва. Хачу падкрэсліць: трэба рабіць гэта ланінава, ланінава, смела, ярка, з вялікім умесам, з гарэннем сэрца.

Сапраўдным палітычным экзаменам для нашых часопісаў, газет, выдавецтваў з'яўляцца прапаганда развясняў XXII з'езда партыі, яе новай Праграмы. Спартэбца новай формы, умелы адбор накіплення і дапаўненні ў той тым, што паставіць жыццё. Савецкі друк забяспечыў і будзе вяшчальнікам ідэй нашай партыі, выражэнкам думак і жыццёвых інтарэсаў народа.

Валікі, яшчэ не ў поўную сілу выкарыстоўваемыя магчымасці для палітычнага, культурнага, эстэтычнага выхавання народа маюць радыёвясшчэнне і тэлебачанне. Тут яшчэ многа недахопаў, непаваротлівасці, рудзіны, мала пошукваў новых форм работы.

Гаворачы аб стане кнігавыдавецкай справы ў краіне, дакладчык адзначае, што боля новага, прыхільнасць да прывычных схем наклалі свой адбітак на работу многіх выдавецтваў. Вяснонае рэдагаванне, узгадненне, пагоня толькі за аўтарамі-аўтарытэтамі сталі нормай паводін асобных выдавецтваў. Савецкі чытач спраўдліва прамінуло сур'ёзны прэтэнзі да аместу кніг. Ужо як вялікі многа выходзіць з друку шэравых кніжак, а часам і нікому не патрэбных выданняў.

У гэтай сувязі дакладчык падверг крытыцы дзейнасць выдавецтваў замежнай літаратуры і выдавецтва, якое выпускае сельскагаспадарчую літаратуру.

Ва ўмовах камуністычнага будаўніцтва непамерна ўзрастае роля літаратуры і мастацтва ў фарміраванні камуністычнага светогляду і маралі. XXII з'езд даў высокую адзку дасягненням літарату-

ры і мастацтва, ахарактарызаваўшы іх як важны этап у мастацкім развіцці чалавецтва. Але сацыялістычная рэаліскасць куды больш багатая, чым яна ўвасоблена ў творах некаторых пісьменнікаў і мастакоў, работнікаў кіно і іншых дзячоў мастацтва.

Падкрэсліваючы вялікую выхавальную ролю літаратуры і мастацтва, дакладчык асобна ссылаецца на няправільных тэндэнцыях у некаторых творах аб моладзі. У прыватнасці, ён гаворыць, што справядлівай крытыцы ў друку былі падвергнуты раманы В. Аксёнава «Зорны білет» і сцэнарыі В. Розава «А. Б. В. Д.», Характэрнай рысай моладзі людзей, якіх апісваюць В. Аксёнаў і В. Розаў, з'яўляецца скептычнасць. Аўтары не развенчаваюць яго, адносячы да яго са спачуваннем. А гэта ж той скептыцызм, які ставіць пад сумненне ўсё на свеце. Вялікі добра калісці аб скептыках, якія адмаўляюць рэаліскасць дэяа самаго адмаўлення, сказаў В. Г. Балінскі. «Толькі розумы дробныя, — гаварыў вялікі крытык, — душы нікчэмныя выхавальныя скептыцызмам, які моднай сукенкай, выхавальныя ім, які заслужыў. Толькі... фокуснікі і пацешныя гуляшчага натоўпу, толькі яны сумняваюцца ва ўсім дэяа і вясела, забудлівыя, а не пакутныя... і што за заслуга — у аслугі смяіцца і ўсё ганьчыць — і навуку, і розум, і мастацтва?».

Мастацтва сацыялістычнага рэалізму адкрывае шырокую прастору для праўдлівага творчай ініцыятывы, высокага майстэрства, разнастайнасці мастацкіх форм, стыляў і жанраў. Аднак навацарскія пошукі — гэта не фармалістычнае труктва, якое заўсёды было праяўленнем прэтычэснай машынальнай безгустасці.

Партыйнае кіраўніцтва — перш за ўсё ідэйнае кіраўніцтва. Метад пераканання, растлумачэння, таварыскага абыходжання — асноўны метад партыйнага ўплыву. Але мы не можам ставіць складшы рукі, а абавязаны актыўна амагацца на чысціню нашага светогляду і ў галіне літаратуры і мастацтва, за нашы вялікія рэалістычныя традыцыі, развіваць і ўмацоўваць іх. Дакладчык заклікае дзячоў літаратуры і мастацтва ствараць высокаідэйныя мастацкія творы, гаворыць аб стварэнні вобразу У. І. Леніна ў літаратуры і мастацтве.

Выдатны прыклад ланіска адносіна да мастацкай інтэлігенцыі дае Цэнтральны Камітэт, М. С. Хрушчоў. Вострая крытыка недахопаў, непрымлімасці да няправільных і варожых тэндэнцый арганічна спалучаюцца ва ўсіх яго выступленнях па пытаннях мастацтва з клопатамі аб лёсе кожнага савецкага мастака, з жадаемым дапамагчы выйсці на правільны шлях тым, хто дапусціў памылкі і заблуджэнні.

Пасля таго, як XXII з'езд дакладна вызначыў мэты і напрамкі ідэалагічнай дзейнасці, яе поспех залежыць ад ўважання і развіцця, ад культуры арганізатарскай работы.

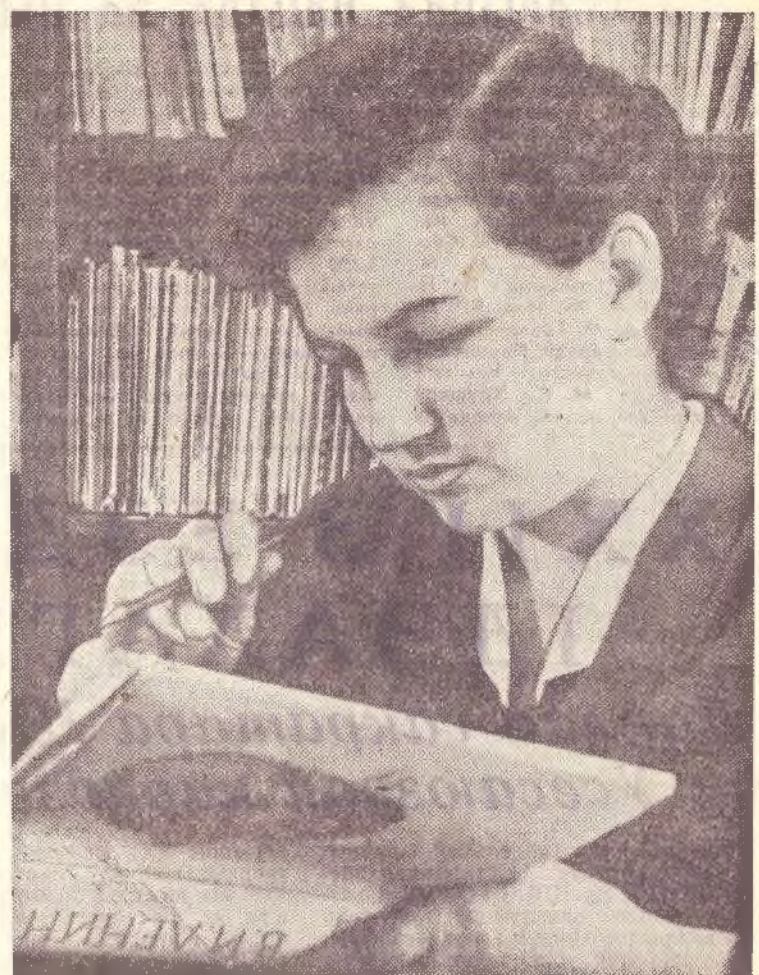
Удасканаленне метадаў арганізатарскай работы — галоўнае звязно, за якое мы павінны ўхваліцца і рухаць уперад ідэалагічную работу.

Партыя вучыць нас не супрацьпастаўляць арганізатарскую і ідэалагічную работу, а ўмела спалучаць іх, падпарадкоўваць выкананню вялікіх задач, якія ставіць перад намі партыя, усім савецкім народам. Мы не перабольшым, калі скажам, што камуністычнае выхаванне ў сучасных умовах — гэта пытанне пытанняў. Мы выканаем сваю задачу, калі будзем працаваць яшчэ больш актыўна, працаваць яшчэ больш прадукцыйна, амагацца за ажыццяўленне ідэй партыі яшчэ больш настойліва.

XXII з'езд паставіў перад партыяй і народам задачы сапраўды гістарычнага значэння. Іх вырашэнне запатрабуе велізарнай працы і энергіі, максімуму дысцыпліны, арганізаванасці і свядомасці. Мы, работнікі ідэалагічнага фронту, павінны быць на ўзроўні патрабаванняў партыі, добра бачыць будучыню і ўмець аднавіцца на штодзённым пытанні жыцця, умела і сур'ёзна весці ідэйную работу ў масах, унесці свой уклад у вялікую справу будаўніцтва камунізма.

Няхай вялікая арганізуючая і мабілізуючая сіла самай прагрэсіўнай марксіска-ленініскай ідэалогіі яшчэ больш актыўна праўдлівае ў жыцці нашага грамадства!

Справа гонару ўсіх работнікаў ідэалагічнага фронту, наш галоўны партыйны і грамадзянскі абавязак — апраўдаць тое велізарнае давер, якое аказваюць нам народ. Камуністычная партыя і яе ланіска Цэнтральны Камітэт!

ЗА ВУЧОБАЙ.

Фотазвяд I. Шышко.

Шчырыя сябры кнігі

СТАРЭЙШАЯ БІБЛІЯТЭКА

Бадай не знойдзеш ніводнага пісьменніка, які, павываўшы ў Бабруйску, не наведваў бы бібліятэку імя Пушкіна. Толькі ў атошні час тут выступалі Мікола Гамолька і Мікола Ткачоў, Еўдэкія Лось і Пётр Шасцерыкоў.

Есць у бібліятэцы свой літаратурна-творчы гурток. Цяпер, калі настане асень, нярэдка разам з пісьменнікамі выступіць мясцовы гурток: рабочы заводзаву гмава-тэатральных вырабаў Фрыдланд, рабочы мазельвай фабрыкі імя Халтурнына Сямёнаў і іншыя малалыкі ласты і прэзвікі.

У бібліятэцы лічаць, што літаратурны гурток існуе ўжо больш 30 год. Праўда, лічба гэтая прыблізная. Але дакладна вядома, што беларускі пісьменнік Міхась Лынькоў, Васіль Вітка, Барыс Мікуліч і кампазітар Я. Цікоцкі ў гады першых лясгодоў прымалі самы актыўны ўдзел у рабоце гуртка.

Бабруйская бібліятэка імя Пушкіна — адна са старэйшых у рэспубліцы. Яна мае сваіх вестарнай-кіналоў, якія амаль паўстагоддзя з'яўляюцца яе актыўнымі чытацямі. Член партыі з 1917 года тав. Хайкін, успамінаючы гісторыю стварэння гэтай бібліятэкі, расказвае:

— У старым Бабруйску было нямала багаццяў, заводчыкаў, фабрыкантаў, купцоў і памешчыкаў, якія мелі нямала кніг. Але ж рабочаму чалавеку і беднаму рамесніку гэтыя кнігі ў рукі не трапілі. А да ведаў у людзей была вялікая цяга. І ў 1901 годзе на адной з нелегальных першайшых маёвак было вырашана стварыць сваю бібліятэку на грамадскіх асновах.

За гэтую справу ўзяліся рабочыя і працоўныя інтэлігенцыя. Кожны стараўся дапамагчы чым мог: адны прыносілі кнігі з дому,

другія збіралі грошы сярод рабочых прадпрыемстваў горада для набыцця новай літаратуры, сталіны рабілі кніжныя паліцы і шафы, а пералічэнні самі прыйшлі і прапанаваў свае паслугі.

Адрэз пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі кніжны фонд бібліятэкі значна павялічыўся. Бабруйскі рэжым выключна ўвагу аддаў захаванню кніжнага багацця і мясцовых багаццяў кніг, якія былі перададзены бібліятэцы. Рэжым выдзеліў ёй асобны лепшы памяшкання горада.

У бібліятэцы імя Пушкіна працуюць цяпер старэйшыя культурна-адукацыйны горада тт. Зорына, Грышчэнка, Міронава, Сявраліска і іншыя. Гэта яны яшчэ 30 год назад выступалі на прадпрыемства

